

- ich treść, w szczególności w zakresie, w jakim dotyczy ona mechanizmów finansowania systemów pomocy państwa i zgodności tych systemów z innymi przepisami prawa Unii niż te dotyczące pomocy państwa.

Skarga wniesiona w dniu 17 kwietnia 2018 r. – SKS Import Export/Komisja

(Sprawa T-239/18)

(2018/C 231/36)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Société Kammama Saber (S.K.S) Import Export (Sousse Jawhara, Tunezja) (przedstawiciel: H. Chelly, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że skarga jest dopuszczalna i zasadna;

i w konsekwencji:

- stwierdzenie nieważności części rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2018/212 z dnia 13 grudnia 2017 r. w odniesieniu do włączenia Tunezji do wykazu państw trzecich, których systemy AML/CFT mają, zgodnie z jej oświadczeniem, strategiczne braki;
- obciążenie Komisji wszystkimi kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku kompetencji Komisji i naruszenia istotnych wymogów proceduralnych, ponieważ Komisja przekroczyła swoje uprawnienia w świetle Układu stowarzyszeniowego między Tunezją a Unią Europejską, zgodnie z którym Komisja powinna była przedłożyć kwestię Radzie Stowarzyszenia, aby ta ostatnia podjęła się rozstrzygnięcia sporu lub, ewentualnie, aby pozwoliła stronom na wdrożenie środków niezbędnych do ochrony ich interesów.
2. Zarzut drugi dotyczący oczywistego błędu w ocenie w odniesieniu do, po pierwsze, ewaluacji Tunezji przyjętej przez Unię Europejską, a po drugie, ewaluacji Tunezji przyjętej przez Grupę Specjalną ds. Przeciwdziałania Praniu Pieniędzy. Skarżąca uważa w tym względzie, że Komisja nie podjęła odpowiednich środków w celu kontroli zwiększonego ryzyka wynikającego z zaskarżonego rozporządzenia delegowanego dla procesu rozwoju gospodarczego.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia traktatów Unii Europejskiej, w szczególności art. 216 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którym umowy międzynarodowe wiążą instytucje.

Skarga wniesiona w dniu 18 kwietnia 2018 r. – Bruno / Komisja

(Sprawa T-241/18)

(2018/C 231/37)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Luigi Bruno (Woluw -Saint-Pierre, Belgia) (przedstawiciel: adwokat N. de Montigny)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

orzeczenie, że,

- stwierdza się nieważność decyzji organu upoważnionego do zawierania umów z dnia 4 lipca 2017 r.;
- W razie potrzeby, stwierdza się nieważność wyraźnej decyzji oddalającej zażalenie z dnia 18 stycznia 2018 r.;
- Strona pozwana zostaje obciążona kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący popełnienia przez Komisję naruszenia prawa przy stosowaniu art. 11 ust. 1 i art. 12 ust. 1 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego, w zakresie, w jakim w swojej decyzji Komisja oddaliła wniosek skarżącego o przyznanie mu odprawy określonej w art. 12 ust. 2 tego załącznika, a zastosowała wobec niego ograniczenie w postaci zastosowania art. 11 ust. 1 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego, który nie miał jednak do niego zastosowania.
2. Zarzut drugi, dotyczący zarzutu niezgodności z prawem, ze względu na to, że ww. przepisy regulaminu pracowniczego naruszają zasadę równego traktowania i niedyskryminacji z uwagi na lukę prawną.

Skarga wniesiona w dniu 18 kwietnia 2018 r. – VV / Komisja

(Sprawa T-242/18)

(2018/C 231/38)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: VV (przedstawiciel: F. Moyse, avocat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 19 czerwca 2017 r. oraz, w razie konieczności, aktu oddalającego zażalenie skarżącego z dnia 18 stycznia 2018 r.;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze strona skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji komisji konkursowej wydanej w ramach konkursu otwartego EPSO/AD/322/16 – Administratorzy w dziedzinie audytu (AD 5/AD 7) (Dz.U. 2016, C 171A, s. 1), o niedopuszczeniu jej do wspomnianego konkursu, ponieważ nie udowodniła ona, że posiada dyplom uniwersytecki potwierdzający ukończenie studiów wyższych trwających co najmniej trzy lata, w dziedzinach wskazanych w ogłoszeniu o wspomnianym konkursie.

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący niewystarczającego charakteru uzasadnienia zaskarżonej decyzji.